

Arrest

nr. 255 095 van 26 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER MOEREN
Meiboomlaan 6
2380 RAVELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 11 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. VAN DER MOEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam in februari 2020 België binnen en was in het bezit van een visum voor kort verblijf. Dit visum werd verscheidene malen verlengd.

1.2. Op 5 februari 2021 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

De heer / mevrouw :

[…]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[...]

Betrokkene kreeg de toestemming voor een verlenging van zijn verblijf tot 30/10/2020 en een daaropvolgende verlengingsaanvraag kreeg een negatieve beslissing op 26/10/2020. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Het feit dat betrokkene medische problemen heeft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

*Betrokkene beweert dat er geen vluchten zijn naar Angola maar uit opzoekingswerk op verschillende boekingssites is gebleken dat er de komende weken wel degelijk lijnvluchten worden aangeboden naar betrokkene zijn thuisland door verschillende luchtvaartmaatschappijen, zelfs vanuit Brussel.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert drie middelen aan die hij uiteenzet als volgt:

"B. 1. Eerste middel

1.

Er is een schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, evenals van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht en van de ministeriële instructie van 19 juli 2009, doordat het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten foutief en onvoldoende gemotiveerd is.

Overeenkomstig artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dienen alle administratieve beslissingen met redenen omkleed te worden.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen voorzien dat de bestuurshandelingen die onder dit toepassingsgebied vallen, uitdrukkelijk dienen te worden gemotiveerd.

De opgelegde motieven dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, waarbij de motivering eveneens afdoende dient te zijn.

De motivering dient correct te zijn, waarbij de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De administratieve beslissingen dienen zodoende zowel in feite als in rechte te worden gemotiveerd, waarbij steeds uitdrukkelijk de feitelijke en juridische gronden vermeld dienen te worden, zodat de betrokken persoon kennis kan nemen van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. Van Heule, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

2.

Het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten dd. 15.01.2021 houdt geen rekening met de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak, zoals hoger uiteengezet.

Verwerende partij stelt simpelweg vast dat (stuk 1):

"Artikel 7:

2° in volgende gevallen :

De vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid, van de wet)

Verwerende partij houdt daarbij geen rekening met het recht op gezinsleven en het recht dat het minderjarige kind J.K. en het nog ongeboort kind van verzoeker hebben om beide ouders te kennen en hier tijd mee door te brengen.

Er wordt in de bestreden beslissing absoluut niet verwezen naar artikel 8 van het EVRM (zie ook infra).

Er is geen sprake van een toetsing aan artikel 8 EVRM.

Een terugkeer van verzoeker naar Zaïre of Angola betekent een ongeoorloofde inmenging in het gezinsleven van verzoeker en zou bij het jonge kind J.K. grote schade aanrichten.

3.

Er is in casu zodoende sprake van een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur aangezien verwerende partij de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak niet in ogenschouw neemt.

Dat dit middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

B. 2. Tweede middel

1.

Er is eveneens sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen.

Het is de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de beslissing van de overheid onwettig te bevinden wanneer deze beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301, R.v.V. 25 mei 2010, nr. 43.735, R.v.V. 11 juni 2009, nr. 28.602 en R.v.V. 11 juni 2009, nr. 28.599).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. 2 februari 2007, nr. 167.411, R.v.V. 11 juni 2009, nr. 28.602 en R.v.V. 25 mei 2010, nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. 25 mei 2010, nr. 43.735 en R.v.V. 11 juni 2009, nr. 28.599).

Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (R.v.V. 22 november 2012, nr. 221.475).

2.

Uit het gehele dossier blijkt duidelijk dat verwerende partij niet in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. De beslissing kan niet geacht worden nog te liggen binnen de breedte, afgebakend door de redelijkheid. Er werd geen rekening gehouden met het recht op het gezinsleven alsook het recht van het kind J. conform art. 7 IVRK om beide ouders te kennen en door beide ouders verzorgd te worden.

Er wordt in de bestreden beslissing op geen enkele manier verwezen naar een toetsing aan artikel 8 EVRM of artikel 7 IVRK.

Verwerende partij schijnt te vergeten dat het gaat om de eerbiediging van het gezinsleven van verzoeker met zijn partner mevrouw N.K., maar zeker nog belangrijker met zijn zoon en met zijn kind dat in augustus ek. verwacht wordt.

Dient benadrukt dat er in het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele melding gemaakt wordt van artikel 8 EVRM en artikel 7 IVRK met betrekking tot zoon J.

Verwerende partij was hiervan nochtans perfect op de hoogte nu verzoeker dit heeft aangegeven in zijn verhoor op 14.01.2021.

Zie in die zin: Verzoekster maakt aannemelijk dat de verwerende partij op de hoogte was van haar huwelijk en het feit dat zij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van de betrokken echtgenoot had ingediend. Dat wordt overigens niet ontkend in de nota. Op geen enkele wijze blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair balance-toets voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaatsgevonden. De verwerende partij kan er zich dan ook niet mee vergenoegen thans, in haar nota, te wijzen op een aantal elementen die in het licht van artikel 8 EVRM zouden spelen. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 EVRM en die haar mede wordt opgelegd in het kader van de zorgvuldigheidsplicht. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen.

(Raad Vreemdelingenbetwistingen (2e k.) nr. 135.526, 18 december 2014 <http://www.cce-rvv.be> (19 juni 2015); T.Vreemd. 2015 (samenvatting), afl. 2, 99.)

Deze rechtspraak kan in casu eveneens worden toegepast.

Verwerende partij was op de hoogte van het feit dat verzoeker een relatie heeft met mevrouw N.K. en hij de vader is van J., doch dit blijkt absoluut niet uit de motieven van de bestreden beslissing, zodoende verwerende partij absoluut geen toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM en artikel 7 IVRK.

3.

Verwerende partij was bovendien op de hoogte van het feit dat verzoeker een aanvraag tot humanitaire regularisatie wilde indienen.

Verzoeker diende een eerste aanvraag daartoe in op 27.10.2020, welke aanvraag dezelfde dag nog onontvankelijk werd verklaard omdat de administratieve bijdrage niet betaald werd (stuk 12).

Verzoeker betaalde daarna de administratieve bijdrage en bracht de gemeente Oud-Turnhout op de hoogte van het feit dat hij een nieuwe humanitaire regularisatie wilde aanvragen (stuk 14).

Verzoeker betaalde de bijdrage op 08.02.2021, zijnde een maand voordat het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd (stuk 14).

Hiervan is absoluut niets opgenomen in de bestreden beslissing. Hiernaar wordt op geen enkele wijze verwezen.

4.

Uit het gehele dossier blijkt duidelijk dat de verwerende partij niet in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. De beslissing kan niet geacht worden nog te liggen binnen de breedte, afgebakend door de redelijkheid.

Het is bijgevolg volkomen ondenkbaar dat een redelijk handelende overheid desbetreffende beslissing zou nemen.

Dat dit middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

B. 3. Derde middel

1.

Er is eveneens een schending voorhanden van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 3 IVRK juncto art. 22 bis Grondwet en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie en geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De rechten op het privéleven zijn fundamenteel. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (R.v.St. 8 juli 1999, nr. 81.725).

De bestreden beslissing gaat volledig voorbij aan de realiteit van de persoonlijke situatie waarin verzoeker zich op heden bevindt.

Artikel 3 IVRK en artikel 22bis Grondwet bepalen dat het belang van het kind de eerste overweging moet zijn bij elke beslissing die het kind aangaat. Bij iedere beslissing of handeling die een impact zou kunnen hebben op een kind, moet deze impact worden onderzocht. Dit vraagt telkens om een in concreto beoordeling. Daarnaast heeft een kind op grond van artikel 7 IVRK het recht, voor zover mogelijk, om zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd. Verdragsstaten verbinden zich bovendien tot eerbiediging van het recht van het kind om zijn of haar identiteit te behouden, met inbegrip van nationaliteit, naam en familiebetrekkingen zoals wettelijk erkend, zonder onrechtmatige inmenging (art. 8 IVRK).

Het recht van een persoon om met zijn biologisch kind te worden herenigd, valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Dit blijkt o.m. uit de zaak K.A.B. tegen Spanje waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat het optreden van de Spaanse autoriteiten waardoor een vader elk contact en elke mogelijkheid tot hereniging met zijn biologische zoon werd ontzegd (na de repatriëring van de moeder uit Spanje), een schending opleverde van artikel 8 EVRM (EHRM 10 april 2012, nr. 59819/08. In een aantal andere arresten doet het EHRM de relatie tussen een vader en zijn biologische kinderen onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen, zie o.m. EHRM 21 december 2010, nr. 20578/07 (Anayo t. Duitsland); EHRM 21 juni 2011, nr. 46185/08 (Kruskovic t. Kroatië))

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de overheid bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Er dient daarbij vooral rekening te worden gehouden met het hoger belang van het betrokken kind/de betrokken kinderen.

2.

Verzoeker heeft in België een gezinsleven opgebouwd met mevrouw N.K.

Verzoeker is op 04.03.2014 vader geworden van een zoon J. (stuk 4). Hij wordt begin augustus ek. bovendien opnieuw vader (stuk 11).

Verzoeker vangt J. na schooltijd quasi continu op, net als op woensdagnamiddag en in het weekend.

Verzoeker verblijft thans nog officieel op het adres in Oud-Turnhout, doch aangezien hij terug een relatie heeft mevrouw N.K., heeft hij de intentie om spoedig terug met mevrouw N.K. te gaan samenwonen.

Het kind J. is thans bijna zeven jaar oud, daar waar het tweede kind van verzoeker nog geboren dient te worden. Hier dient zeker rekening mee gehouden te worden. Een pasgeboren kind kan de langdurige afwezigheid van zijn vader niet begrijpen. Het zou de primaire hechting van het kind totaal verstoren, hetgeen onaanvaardbaar is. Het kind mag niet het recht ontnomen worden om een band op te bouwen met beide ouders. Dit kan niet wanneer verzoeker niet in België mag verblijven.

Artikel 24.3 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie voorziet dat ieder kind het recht heeft regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

Zie in die zin:

Uit het dossier blijkt dat geïntimeerde reeds voorafgaandelijk aan het bevel om het grondgebied te verlaten, gedomicilieerd was bij zijn Belgische vriendin. Hieruit blijkt zijn verlangen om hun gemeenschappelijk leven te formaliseren voor zij huwden. Het bevel om het grondgebied te verlaten staat dit gemeenschappelijk leven in de weg en de Belgische staat begaat een manifeste fout, aangezien zij wist dat geïntimeerde samenleefde met zijn partner en huwelijksplannen had. Dit is ongetwijfeld een individueel recht dat beschermd is door artikel 8 EVRM.

(Luik nr. 2014/RF/171, 20 januari 2015 T.Vreemd. 2015 (samenvatting), afl. 2, 103.)

De bestreden beslissing staat het gemeenschappelijk leven van verzoeker met zijn gezin in de weg.

Alle belangen van verzoeker en zijn zoon bevinden zich hier, zeker nu er nog een tweede kind van verzoeker op komst is.

Indien verzoeker zou moeten terugkeren naar Angola of Zaïre, zou zijn gezinscel verbroken worden. Hij zou alsdan verwijderd worden van zijn zoon, zijn vriendin en van zijn kind dat in augustus ek. geboren zal worden.

3.

Het is bovendien voor het gezin van verzoeker onmogelijk om hun gezinsleven in Angola of Zaïre verder te zetten. Mevrouw N.K. heeft immers nog een zoon uit een andere relatie, met name E. M. N., geboren te Turnhout op 27.05.2017, die bij haar inwoont (stuk 6 en 8).

E. is in België geboren en heeft altijd in België gewoond (stuk 6 en 8). Zijn vader, met wie hij ook nog veel contact heeft, verblijft eveneens in België. Ook J. verblijft sedert 2017 in België.

Er mag niet verwacht worden dat J. en E. uit hun gekend milieu gehaald worden.

De stad Turnhout is deze kinderen hun thuis: zij gaan daar naar school, hebben daar hun hobby's en hun vrienden (stuk 10).

Deze kinderen uit Turnhout weghalen zou een totale ontwrichting van het gezin betekenen.

Verzoeker en mevrouw N.K. hebben hier eveneens een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd.

Er blijkt in casu niet dat het hoger belang van de zoon en de stiefzoon van verzoeker voldoende in rekening is gebracht.

Zie in die zin: arrest R.v.V. nr. 232 637 dd. 14.02.2020

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. Na het duiden van de aangevoerde rechtsregels voert verzoeker in de drie middelen als grief telkens aan dat er geen rekening werd gehouden met het gezinsleven met zijn partner N.K., zijn minderjarig kind J. en het feit dat er een nieuw kind op komst is. Gelet op de inhoudelijke samenhang van de middelen worden deze hier samen besproken.

In de mate verzoeker aanvoert dat hij een aanvraag om gezinshereniging zou hebben ingediend, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat dit geenszins blijkt uit de door verzoeker voorgelegde stukken. Uit de stukken 12 tot 14 bij het verzoekschrift blijkt enkel dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend, op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Een dergelijke aanvraag verhindert niet dat aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Er blijkt niet dat verzoeker aanspraak heeft gemaakt op een recht op gezinshereniging in functie van zijn partner of zijn kind(eren).

Verzoeker kwam België binnen met een visum type C. Hij deed een aankomstverklaring te Oud-Turnhout op 24 april 2020. Verzoeker deed op 11 mei 2020 een verzoek tot verlenging van zijn visum, aangezien hij niet kon terugkeren omwille van de geldende corona-maatregelen. Verzoekers tijdelijk verblijf werd vervolgens verlengd op 29 mei 2020 en op 1 juli 2020 (tot 31 augustus 2020). Deze beslissing tot verlenging vermeldt duidelijk dat het geen visumverlenging betrof, noch een machtiging tot voorlopig verblijf, maar enkel een COVID-19-maatregel “zodat u nog in België kan verblijven in afwachting van de terugkeer naar uw land van herkomst/thuisland”. Op 26 oktober 2020 werd beslist het visum niet langer te verlengen omdat de Covid-19-situatie niet wordt beschouwd als overmacht. Een interne nota in het administratief dossier van dezelfde datum vermeldt ook dat verzoeker geen bewijs van annulatie of een nieuwe terugvlucht heeft voorgelegd.

Verzoeker heeft zich in zijn contacten met de overheid om het verblijf tijdelijk te verlengen nooit beroepen op enig gezinsleven in België. Integendeel, hij hield voor dat hij wel degelijk wenste terug te keren, maar dat dit tijdelijk niet mogelijk was omwille van de pandemie en dat zijn terugvlucht geannuleerd werd. Er blijkt dus dat verzoeker slechts de intentie had om tijdelijk naar België op bezoek te komen en terug te keren naar Congo voor het verstrijken van zijn visum. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze de bestreden beslissing een inmenging vormt in zijn gezinsleven of het belang van de kinderen schaadt, vermits verzoeker steeds ten aanzien van de verwerende partij heeft aangegeven dat hij, zonder de pandemie, reeds naar Congo zou zijn teruggekeerd.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM merkt de Raad verder op dat het daarin gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM garandeert als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

In het geval van een vreemdeling die niet eerder tot verblijf werd toegelaten, is er geen inmenging en dient er geen toetsing te geschieden aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Zoals hoger reeds werd aangehaald, heeft verzoeker zich ten aanzien van de verwerende partij steeds beroepen op zijn intentie om terug te keren, zodra de Corona-pandemie dit zou toelaten. Verzoeker was zich aldus goed bewust van het kortstondig en precair karakter van zijn verblijf in België. Het enkele feit dat hij thans aanvoert een partner en kinderen te hebben in België, kan niet worden beschouwd als een buitengewone situatie die aanleiding geeft tot een positieve verplichting.

De Raad dient evenwel op te merken dat de bestreden beslissing verwijst naar de verlengingsaanvraag van het visum en de beslissing met in fini de verlenging op 26 oktober 2020. Aldus blijkt dat er bij de beslissing om het visum niet langer te verlengen verzoekers gezinsleven degelijk werd geëvalueerd. De thans bestreden beslissing kon dan ook, door te verwijzen naar de elementen van de visumaanvraag, verwijzen ook naar dezelfde elementen en blijkt dat de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het gezinsleven. Verzoeker voert geen elementen aan die na de beslissing tot weigering van de verlenging van het visum voorkomen en waarmee de verwerende partij alsnog diende rekening te houden.

Wat betreft het belang van de kinderen, wijst de Raad erop dat deze verantwoordelijkheid voor het welzijn van hun kinderen in de eerste plaats bij de ouders ligt. Deze primaire verantwoordelijkheid van de ouders met betrekking tot het welzijn van hun kinderen neemt evenwel niet weg dat de verwerende partij, indien ouders die verantwoordelijkheid niet of onvoldoende nemen, de verplichting heeft te waken over de rechten en belangen van minderjarige kinderen die zich onder een geldige verblijfstitel op het grondgebied bevinden, daar zij niet verantwoordelijk kunnen worden gehouden voor gedragingen of misdragingen van hun familieleden. De verplichting voor de verwerende partij om de belangen van de kinderen te betrekken in beslissingen die hen rechtstreeks dan wel onrechtstreeks aanbelangen, gaat evenwel niet zover dat de betrokken vreemdelingen niet meer zouden mogen worden uitgezet of zelfs een verblijfsvergunning zouden moeten krijgen. Ook hier dient de Raad op te merken dat verzoeker zich ervan bewust was dat hij zich in een precaire situatie in België bevond en steeds heeft verklaard te willen terugkeren. De voorgehouden schade aan het welzijn van de kinderen kan dan ook niet worden toegeschreven aan de verwerende partij.

Waar verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende, merkt de Raad vooreerst op dat het bestuur er niet toe gehouden is rekening te houden met een aanvraag die niet geldig werd ingediend. Het is pas op 8 februari 2021, nadat het bestreden bevel werd genomen, dat verzoeker de administratieve bijdrage van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betaalde. Bij het nemen van het bestreden bevel, op 5 februari 2021, kon de verwerende partij dan ook geen rekening houden met de elementen die werden aangevoerd in deze aanvraag.

Verzoeker maakt, gelet op hogerstaande, niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben nagelaten rekening te houden met zijn gezinsleven en de belangen van de minderjarige kinderen.

De middelen zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT